

КРАЩИМИ СОРТАМИ

НА УКРАЇНІ ПОЧАЛАСЯ ОСІННЯ СІБІА. КОЛГОСПИ І РАДГОСПИ ДЕСЯТИ ОБЛАСТЕЙ УЖЕ ЗАІНЯЛИ ОСІННІМИ ПЕРШІ СТО ЧОТИРИНАДЦЯТЬ ТИСЯЧ ГЕКТАРІВ.
В ЮВІЛЕННЬОМУ РОЦІ ПО ЧИСТІХ І ЗАПІЯТИХ ПАРАХ НАМІЧЕНО РОЗМІСТИТИ ПОНАД 40 ПРОЦЕНТІВ УСІХ ПОСІВІВ ОСІМНО ПШЕНИЦІ. НА ПОЛЯХ ВИСІВАЮТЬСЯ ГОЛОВНИМ ЧИНОМ, НАПІВЛЬШ ПРОДУКТИВНІ СОРТИ ПШЕНИЦІ.

ТРИ ФАКЕЛА В ДОНЕЦЬКУ

ПІД ТАКИМ ДЕВІЗОМ СЬОГОДНІ В ДОНЕЦЬКУ ФІНІШУВАВ ОБЛАСНИЙ ФЕСТИВАЛЬ МОЛОДІ. ПРИСВЯЧЕНИЙ 50-РІЧЧЮ РАДЯНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ. ТРИ ТИСЯЧІ МОЛОДИХ ПЕРЕМОЖЦІВ ПЕРЕДЖОВТНЕВОГО ЗМАГАННЯ, НОВАТОРІВ ВИРОБНИЦТВА, ВЧЕНІХ, АРТИСТІВ, СПОРТСМЕНІВ СКЛАЛИ РАПОРТ СТАРШОМУ ПОКОЛІННЮ ПРО СВОЇ ТРУДОВІ І КУЛЬТУРНІ ДОСЯГНЕННЯ. СОТНІ ЕШЕЛОНІВ ВУГІЛЛЯ, ТИСЯЧІ ТОНН МЕТАЛУ, МІНЕРАЛЬНИХ ДОБРИВ, ЗЕРНА, ІНШОЇ ПРОДУКЦІЇ — ТАКІЙ ВАГОМНІЙ ВКЛАД МОЛОДІ В ДОНЕЦЬКИЙ НАДПЛАТНОВИЙ ЮВІЛЕННИЙ ПРОЦЕНТ.

Найкращі комсомольці доставили на площу Леніна до фестивалю чотири факели. Їх запалено в трьох пам'ятних місцях: від вічного вогню на могилі борця за Радянську владу, біля монумента жертвам фашизму і в мартиківській печі Макіївського заводу імені Кірова, де на трудовому посту героїчно загинув, рятуючи товаришів, молодий сталеплавильник Володимир Гриньшинченко, який запобіг аварії.

ТАМ, ДЕ ЖИВ МИКОЛА ОСТРОВСЬКИЙ



В Хмельницькій та Ровенській областях є багато місць, зв'язаних з діяльністю письменника-більшовика Миколи Островського. Молодь глибоко шанує пам'ять про славного земляка, ударного працюючого, який примножує традиції Ленінського комсомолу.

На фото: пам'ятник М. Островському в м. Шепетівці.

Фото П. Здоровила. (Фотохроніка РАТАУ).

ЗЛІТ ПОКОЛІНЬ

Посланиці молоді міст і сіл Хмельницької області та ветерани, що приїхали з усіх кінців країни, зібралися сьогодні в Будинку офіцерів — тут відбувся зліт трьох поколінь комсомолу Хмельниччини, присвячений 50-річчю Великого Жовтня.

На трибуну піднімаються представники старої гвардії, комсомольці часів громадянської війни і перших п'ятирічок: лауреат Державної премії письменник В. П. Беляв, ветерани праці С. П. Маламедов, І. О. Галицький та інші. Вони розповіли учасникам злету про героїчний шлях, пройдений молоддю Радянського Союзу. Непаче приймаючи від них естафету славних справ, молодий робітник Валерій Дроздюк, колгоспник Ліда Бенюк, студентка Валентина Гришуніна говорять про трудові звершення комсомольців області.

ЯХТИ ІДУТЬ У БОЛГАРІЮ

МИКОЛАЇВ. В МОРЕ ВИЙШЛО П'ЯТЬ ЯХТ МИКОЛАЇВСЬКОГО ЯХТ-КЛУБУ ФЛАГМАН ЦІЄЇ НЕВЕЛИКОЇ ФЛОТИЛІЇ — ОДНА З НАЙБІЛЬШИХ ЯХТ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ «АНТАРКТИКА». СКОНСТРУВОВАНА І ЗБУДОВАНА СТУДЕНТАМИ МИКОЛАЇВСЬКОГО КОРАБЛЕБУДІВНОГО ІНСТИТУТУ. ЇЇ ВЕДЕ КЕРІВНИК ПОХОДУ, ВИКЛАДАЧ КОРАБЛЕБУДІВНОГО ІНСТИТУТУ, МАПСІЄР СПОРТУ ЮРІЙ СИШЬКО.

Курс взято на болгарський порт Варну.

ПАМ'ЯТНИК У ЛІСІ

ЛУЦЬК. В УРОЧИЩІ Лопатин Цуманського лісу, де був розташований штаб партизанського з'єднання Героя Радянського Союзу Д. М. Медведєва, силами громадськості відремонтовано більш як 40 землянок, збудовано і обладнано музей партизанської слави, відкрито пам'ятник. (РАТАУ).

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання VIII

№ 103 (803).

СЕРЕДА, 30 СЕРПНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

У ЦК ВЛКСМ

Чим ближче свято Великого Жовтня, тим частіше на передньому краї п'ятирічкі — всесоюзних ударних будовах, звучать рапорти комсомолів: завдання виконано! Майже п'ятдесят важливих об'єктів здадуть юнаки і дівчата до 7 листопада на будовах, підшефних Ленінському комсомолу.

Секретаріат ЦК ВЛКСМ підбив підсумки передостаннього етапу соціалістичного змагання молодіжних колективів будівельників і монтажників на честь ювілею Радянської влади. Переможцями в боротьбі за прискорене будівництво визнано юнаків і дівчат, які споруджують Саратовську ГЕС, Новолипецький металургійний завод, Новокуйбишевський нафтохімічний комбінат, газопровід Середня Азія — Центр.

Перше місце серед будівельників-транспортників присуджено молодіжному загону будівельно-монтажного поїзда № 237, який успішно прокладає магістраль Тюмень — Сургут. Більш як шістьдесят чоловік з цього загону підтвердили звання ударника комуністичної праці. На будовах целюлозно-паперової промисловості найкращим визнано молодіжний колектив будівельників Братського лісопромислового комплексу. З активною участю комсомольців тут введено в дію ювілейні об'єкти по виробництву кордної целюлози і картону, новий гідролізно-дріжджовий завод. За звання «Бригади імені 50-річчя Великого Жовтня» тут борються більш як 30 колективів. Створено громадські ради по якості. Чотири тисячі юнаків і дівчат провели 16 недільників у фонд солідарності з В'єтнамом.

Переможців нагороджено Червоними прапорами і Почесними Грамотами ЦК ВЛКСМ.

(ТАРС).

НА ШКІЛЬНОМУ ПОРОЗІ

ПРОТИ СЕРЕДНЯКА

Трійки є двох видів — тверді і слабенькі. Тверді ставляться туди, коли на якусь соту бала не дотягнув до четвірки (що найбільш обидно), слабкі — коли хтось щось та знав. В усякому разі, трійка найнеприємніша оцінка. І для того, хто ставить її, і для того, хто одержує. Та й увяють самі, як дивляться на трієчників. В дев'ятому класі їх беруть лише в «свої» школи. А в «чужих» намагаються довести, що класи заповнені. А якщо в технікум чи інститут іде трієчник?

Ось чому з трійками в школах зараз ведеться боротьба. В деяких навіть лозунги є: «Ми проти посередніх». І це не кампанія. Мова йде про смак до навчання. А як його прищепити? Щоб учень однаково любив фізику і літературу, математику і іноземну, біологію і співи. Словом, йдеться про майстерність виклада, розкриття перспективи і важливості даного предмета.

В четвертому класі вчителька розповідала про творчість М. Некрасова. Спочатку вона прочитала твори, а потім повела широку розповідь про життя колишньої Росії, доля жінки, каторжну працю бурлаків. Показала навіть картину Рєпіна «Бурлаки на

Вчителька піснями, віршами описала ріку, розповіла про її силу, яку передає вона турбінам надпотужних електростанцій.

Слухаючи захоплюючи розповідь, не важко було помітити, що діти забули про все. Вони жили тим світом, в який ввела їх вчителька. 45 хвилин уроку здались дивним видінням, розставались з яким не хотілось, як із казковим сном.

І ось інший приклад. Тема уроку з економічної географії — «В'єнам». Це слово зараз в уяві кожного — суцільне горе, мужність, сльози, смерть. Який багатющий матеріал для великої розмови пізнавального характеру! Але, як не прикро, справжньої розмови, навіть уроку, не вийшло. Вчитель зробив суху політінформацію, після якої дав звичайний економіко-географічний огляд.

Ось два красномовні факти, які говорять самі за себе.

Щоб привчити іншого щось любити, треба самому бути закоханим в це. Але закоханим не ревниво, а щедро, роздаючи свою любов всім, хто її бажає.

(Закінчення на 3-й стор.).



Комсомол, радянська молодь йдуть дорогою батьків, продовжують революційні традиції Жовтня. (З Тез ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції»).

Іх сто двадцять сім комсомольців — синів і дочок хліборобів села Надлака, які вибрали завидну стежину до своєї мрії. Напередодні славного ювілейного свята — 50-річчя Великого Жовтня кожен з них несе найпрекрасніші дарунки своїх працюючих рук, кожен з повизною. Про будні надлацької молоді, досвід їх роботи і розповідають комсомольські працівники, журналісти «Молодого комунара».

1. Знайомство з принадою

МОЖЕ, ЗУСТРІЧІ відкладем на завтрашній день? — пропонує Петро Васильєв, ватожок комсомольців надлацького колгоспу «Зоря комунізму». — Перш за все, гадаю, варто познайомитись з селом. А тоді вже з нашими авторитетами...

— Ти маєш на увазі кол-

госпних керівників? — обзиваюсь — Та ні. Всіх сто двадцять сім моїх ровесників, комсомольців.

Погоджуємося з Петром. І ось вже мені навістріч стелиться центральна вулиця. На площі, біля Палацу культури — два обеліски. Перший

вишліфований з граніту і поставлений в центрі села 7 листопада 1923 року. На камені напис: «В пам'ять п'ятиліття Октябрської революції. Встановлен Надлацким волісполкомом...» На іншому постаменті стоїть розтривожений і заскорбочений воїн. Це — пам'ятник землякам, які не повернулися в село з далеких фронтних доріг. (Закінчення на 2-й та 3-й стор.).

ВИСОКИЙ



ВШИБИР



Замріялася, задивлялася на зашнуровану трасу Ліда Мірошніченко. Опалало її серце трепетом закоханості (фото ліворуч).
Над степом — світання. А ватажок молодих механізаторів Василь Юхимко вже в дорозі (фото вгорі).

ЗНАЙОМСТВО З ПРИНАДОЮ

(Закінчення).

Крокуємо вулицю. Знову принади новобудови: кафе, магазини, двоповерхова середня школа. А далі — мальовничі береги Висі і колгоспна електростанція.

— Див ще більше буде, — втішно розповідає Петро. — В нас же працювала спеціальна група проєктувальників з Кіровограда. Село тепер по-новому вбереться в красу. Ось-ось з'являться комбінат побутового обслуговування, 38-квартирний будинок, перукарня, зазеленіє парк на восьми гектарах. І хлібороби тепер справлятимуть по 50—60 новосіль щороку. Колгосп наш багатий, допоможе кожному...

Про колгоспне багатство Петро продовжує розповідь в сільській бібліотеці. Кілька років тому на гектарі надлацькі колгоспники збирали трохи більше десяти центнерів зернових. А цього року врожай пшениці досяг 23 центнерів, ячменю — 28 центнерів, буряків буде на гектарі до 300 центнерів. Це в той час, коли од засухи колеться земля. Тваринники досягли пудових надобів молока на корову. Семимісячний план продажу державі м'яса виконали на 166 процентів. Недарма колгосп — мільйонер, колгосп — орденоносець.

Секретар Новоархангельського райкому комсомолу Раїса Онисенко, вислухавши Петра, сказала:

— Він, бачте, не без гордоців говорив про артільне багатство, про красу села. Бо ж все то робились і молодими руками. Колись в Надлаку було негарно, невтішно. Та хлопці й дівчата не залишали села, самі для себе разом з старшими товаришами творили оцю красу. Тепер 64 комсомольці працюють в тракторних бригадах, решта 63 — на тваринницьких фермах, серед будівельників. І всі, як казав Петро, — авторитети. Самі переконаєтесь у цьому завтра...

СЕСТРИ ОЛЕНА ТА ЗІНА КІКОЛЕНКИ. ОДНОСЕЛЬЧАНИН ВДЯЧНІ ІМ ЗА ЧЕСНУ І СУМЛІННУ ПРАЦЮ.

ВСИВОМУ халатику, струнка, зацілована вітром і сонцем, вона зіперлась на тин, простягнула руки до своєї крутогогої та й гукає: — Йди, моя ясочко червоняста, йди... На-на-на-а! Ганна Осадча, одна з найстарших доярок ферми, показує на Оланку: — Оце і є наша ударниця. Всіх бабів випередила.

Було, знаєте, сутужно з кормами, старі корови мали ми. А вона, Оленка, взялася вирощувати телиць. Меншу платню, аніж ми, отримувала. Та зате нині по двісті карбованців щомісяця має. Вчора аж цілих десятинадцять кілограмів молока на корову мала. А з січня за третю тисячу пе-

рескочила. От вам і молодість! Знайомимось з Оленою Кіколенко, заспівачкою в передсвятковому змаганні тваринників колгоспу. Питаємо: — Як же це ти зуміла отак швидко всіх випередити? За рік бралась 2600 вибрати... і ось тобі — ривок...

Трохи ніяковіє дівчина. Відповідає коротко: — Ніяких див нема. Хто рано встає, а вдень рідко в холодку буває, той багатство має. Так мені колись казала моя вчителька Віра Микитівна Бойченко, теж передова доярка артілі... Нині Олена ще й доглядає п'ять нетелів. Бо ж



7. СИЛЬНЕ ПЛЕЧЕ

Захворів бригадир. І правління каються: — Що ж робити? Ким замінити товариша? А поруч — десятки завзятих комсомольців, з середньою спеціальною освітою, з п'ятирічним стажем роботи за кермом трактора. Та їм не довірають. Розповідаю про це секретарю райкому колгоспу І. Я. Хоменку. А він: — В нас такого нема. Молодим не дають довіри. Бо ж воно, довіря, піднімає на висоту людину, робить її кращою. Засідає правління колгоспу. І ми кличемо до себе Петра Васильєва. Нерідко прислухаємось до його голосу. Василь Юхименко та Василь Моторний, які недавно лише закінчили комсомольську сім'ю, очолили бригади механізаторів. Комсомолка Галина Чижикова — ватажок в садовогородній бригаді. Дівчина нагороджена орденем «Знак пошани». Григорій Колісник —

4. Стипендія Григорія Камінського

Оазис в степу. Ряди кленів, за ними — фруктові садики. В центрі — містечко механізаторів. Це вже господарство комсомольсько-молодіжної бригади Василя Моторного. Он під шатами сидять хлопці в робочих спецівках, слухають свого ватажка. Засмаглий, широкоплечий Василь Моторний тримає в руці грудочку ґрунту і, наче запитує: яка ти, земле? Підходимо ближче. Чуємо вже слова бригадира. Він веде мову про удобрення полів, зрошення окремих площ. Знову Петро Васильєв пояснює:

— Школа працює. Спеціальна школа високої культури землеробства. Хлопцям читають лекції наші агрономи, інженери, економісти, керівники колгоспу. З наступного року механізатори отримуватимуть посвідчення, кваліфікаційні розряди їм підвищать. Від цього в значній мірі і заробітні плати їх залежатиме.

Наука — підмога для молодих хліборобів. Василь Моторний з своїми друзями зібрав на гектарі по 25 центнерів пшениці, по 32 центнери ячменю.

За прикладом цього колективу почали професійне навчання всі механізатори колгоспу. А за ними — тваринники. Теж будуть в них ось-ось розряди. Будуть мати посвідчення майстрів високих надобів молока.

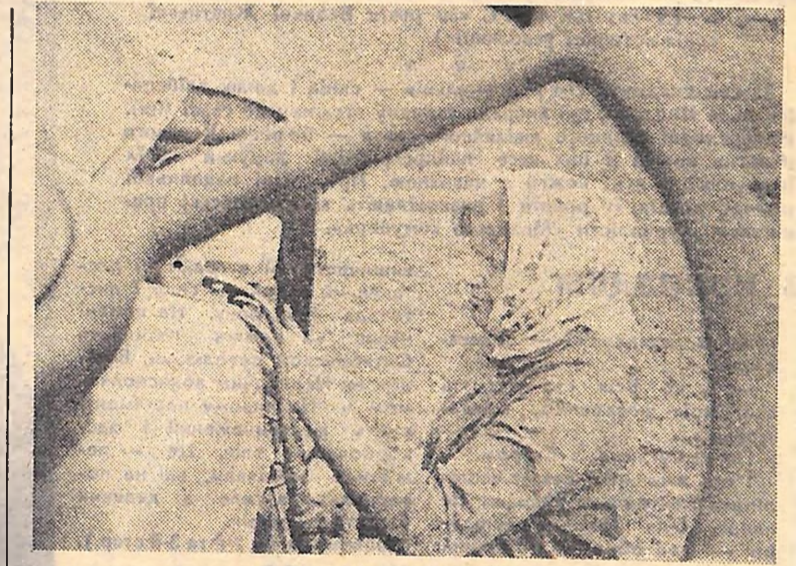
— Є серед хліборобів й такі, яким лекцій мало. Більше десяти з них вчаться в технікумах. А Григорій Камінський — колгоспний стипендіат в Уманському сільськогосподарському інституті...

3. Земля на долоні

НА ШИРОКОПОЛОМУ майдані кілька будинків. Неподалік — вишикувались комбайни, сівалки. А навколо всього цього багатства створили чотирикутник смарагдові брами кленів. — Оце і є зелена фортеця Василя Юхименка, — вдається до жарту Петро. Здалеку видніється на будинок механізаторів напис: «Тут працює комсомольсько-молодіжна бригада». Задивляємось на продовжувану будівлю. А Петро пояснює: — Гаражі для тракторів це. Групкомсорт бригади Валя Безугла організувала кілька недільників. І комсомольці самотужки спорудили все. А ще — душову обладнали для себе,

майстерню, кладову для запчастин. Оцеї сквер теж їхніми руками закладено. Майданчики для машин — також. Заходимо в одну з найпросторіших кімнат будинку механізаторів. На стіні — ціла галерея грамфот. Петро Васильєв продовжує розповідь: — Наш Василь — комсомольський активіст уже давно. Сім літ він серед кращих молодих хліборобів району. А оце став комуністом. Ще

завзятіше працює. Тридцятицентнерний урожай пшениці має, триста центнерів цукристих на гектарі буде. І так щороку. Отож і нагород скільки в механізаторів... На іншій стіні фотознімки. Це — Дошка пошани. В центрі — портрет усміхненого юнака. То — Григорій Цабій. На червоному оксамиті під склом видніється його мандат переможця. Розгортаємо червонясту книжку. І дізнаємось, що юнак ще з весни — перший.



Ангелічки, ангелічки... Одна з них — Валентина Романенко (фото вгорі). Всіх випередив Григорій Цабій. Ватажок сільських комсомольців Петро Васильєв (справа) вручає йому перехідний мандат переможця.

5. „Це ж тобі „миронівська!“

Стояв старий Лавро Осадчий посеред лану, тер в шерстких долонях колосок. А син його Филип, теж тракторист, тихо запитував: — А раніше він теж такий був дебелий?

— Колос? Це ж тобі «миронівська». Справжня цариця степу. — А ти розкажи, тату.

І Лавро Куприянович розповів про ціну колоска, про багатство колгоспної ниви, розповів хлопцям-механізаторам. А тоді й школярам...

Петро Васильєв тоді бачив, як діти уважно задивилися на старого хлібороба. Та й на засіданні комсомольського комітету запропонував організувати постійні зустрічі учнів місцевої школи з колгоспниками.

І до школярів йшли хлібороби. Йшла ланкова Марія Дзюба. Йшли Василь Моторний, Валентина Романенко. А весною в сільському Палаці культури з колгоспними активістами стрілися всі випускники. Голова колгоспу, Герой Соціалістичної Праці Леонід Шліфер знову повів розмову про високу честь бути хліборобом на землі, запросив юнаків та дівчат поповнити хліборобську сім'ю...

І ось уже двадцять комсомольців, що недавно сиділи за шкільними партами, працюють серед своїх батьків, старших братів.

Кипить робота біля силосних траншей. Серед інших колгоспники — випускники школи. Триває оранка. І там випускники. То і є поповнення хліборобського роду.

6. Слово з Василя СИМОНЕНКА



6. Слово з Василя СИМОНЕНКА

ВЧОРА МІЄЯЛИСЯ СИЛАНІ ГОДНІ ДЕМОНСТРУЮТЬ БРИГАДНІ КОМАНДИ ВОЛЕН...

ЛЮДИ З КРАЇНИ МУЖНОСТІ

Ю. МОТОРНИЙ



(Закінчення. Початок в газетах за 16, 21, 23, 26 липня та 9, 11, 13, 16, 18, 25 і 27 серпня).

Все тяжче і тяжче загони записувати до свого рахунку знищені ешелони. Он уже другий, третій загін мають більше знищених поїздів. Це було справжнє змагання, тільки підсумки його визначалися не процентами перевиконаного плану, а кількістю знищених ворогів. І от загін Балицького почав у цьому змаганні відставати...

На засіданні підпільного обкому розглядається одне питання: хто як б'є ворога. І вперше за війну Балицькому довелося червоніти.

— Становище виправимо. Даю слово більшовика!

З того засідання Балицький їхав довше звичайного. Шукав причини невдач, обмірковував, як найскоріше збільшити рахунок пущених під укіс ешелонів.

Надійшли 26-і роковини Великого Жовтня.

— Підірвано сто ешелонів! — доповів коман-

дирові з'єднання Г. В. Балицький.

Ворог почав обминати Ковельський вузол. Десь півднем, через Румунію, роблячи тисячокілометровий гак, йшли тепер до фронту німецькі поїзди. Вони запізнювалися підкріпити армію, яка все далі відкочувалася від Курська, Белгорода, Орла...

* * *

Є різний героїзм. Є героїзм — як спалах блискавиці, коли людина за мить віддає свою енергію, своє життя в ім'я великої справи. І є героїзм кожного дня, не миттєвий спалах, а постійне горіння.

Якби дозволяли рамки газетного репортажу, можна було б прослідкувати бойове життя Григорія Васильовича Балицького не тільки щомісяця чи щотижня, а навіть щогодини. Знайшлися б у тій хронології успіхи й невдачі, радості перемог і біль за товаришів, що загинули у нерівному герці з ворогом. Та не знайдете в ній сумніву в перемозі над фашизмом.

...Живуть і працюють у Кіровограді колишній партизан Герой Радянського Союзу Григорій Балицький і колишня партизанська медсестра Марія Товстенко. Вони одружилися в загоні, разом пройшли війну білоруськими та українськими лісами, там, у лісі, похоронили й сина-немовля... Григорію Васильовичу вже за шістьдесят, все частіше підводить здоров'я. Та коли запитують його про боротьбу з фашизмом, він забуває недуги. І слухає юнх про подвиги батьків, які здохли гитлеризм, відкрили новому поколінню шлях у завтра.



Григорій Васильович БАЛИЦЬКИЙ. Фото 1967 року.

КОНКУРС ПЕРУКАРІВ

Самон жіночої перукарні не міг виступити всіх бажаних подивитися цікаві змагання. Дійсно, подивитися були незвичайні: демонстрували свою майстерність молоді перукарі й перукарки. Ось, біля широкого вікна, виконує зачіску Ліза Біла з Олександрії, поруч з нею — кіровоградка Тая Шелестовська, Людмила Булгакова з Кременця... Дівчата хвилюються, дівчата вміло виконують свою нехитру і в той же час відповідальну справу.

Умови конкурсу — складні. Зачіску треба виконати за певний час, крім того, вона має бути бездоганною. — Переможці поїдуть на фестиваль молоді України, — чуємо голоси досвідчених майстрів, які прийшли на конкурс «Болити» за своїх колишніх учнів. І ось підсело підсумки: серед дівчат не мала собі рівних Валентина Дуліна, серед чоловіків — Михайло Дмитрієв. Вони й поїдуть до Києва на фестиваль.

На знімку: змагання перукарів.



Фото В. КОВПАКА.

В ОКЕАНІ шторм. Чорні гори хвилі налітають на скелі, гримлять, безсило відкочуються назад. Серед бурхливого океану — поларники на крижині, на високій щоглі — червоний прапор.

... У затишній кімнаті з цікавістю проглядаю альбоми з марками.

— До речі, гашення цієї марки проводили лише на Землі Франца-Іосифа, — розповідає їх господар Юрій Колісниченко.

А ось ще одна марка. Її випустили у 1921 році за допомогою голодуючим Поволжя. На ній зображені бурлаки. Вони тягнуть неопосильний вантаж. Внизу заключений напис: «Юговостоки! Помогі голодаючим!».

Дружня переписка з філателістами зарубіжних країн дозволила Юрію зібрати величезну колекцію марок з Франції, НДР, США, Індонезії... А з Вольфгангом Петером з НДР він листується вже сім років.

Захоплюватися філателією Юрій почав у 1947 році. Все почалося з тієї марки, яку знайшов на вулиці... За-



раз він голова Кіровоградського міського відділення Всесоюзного товариства філателістів. Але, крім цього, Юрій відомий, як голова секції туризму облради ДСТ «Авангард».

... Нелегко було спочатку. Труднощі траплялися на кожному кроці. Був у хлопця хороший друг Володя Мазарчук. Разом з ним почав культивувати туризм в області. Це дало хороші наслідки. Завдяки наполегливості хлопців команда по-спортивному орієнтуванні

на місцевості вийшла в клас «А».

Теплими словами згадує Юрій Колісниченко своїх вихованців. Серед них: учень будівельного технікуму Едік Гончаренко, контролер ВТК заводу «Червона зірка» Наташа Пуда, робітник цього ж заводу Микола Фесенко та інші.

— Мені теж часто доводилося бути учасником республіканських змагань.

Я дякую на юнака. На його широкі плечі, вольове обличчя, струнку фігуру. Допомогають йому у любительській справі дружини Женя, шестирічна донька Віта. Але у Юрія є ще одна професія, основна. Він — начальник бюро механізації транспортних робіт заводу «Червона зірка».

Ю. Колісниченко поїде у Київ на фестиваль молоді України. Разом з резервувальником Володимиром Якуповим він буде представляти багатотисячну армію червонозорівців.

А. САРЖЕБСЬКИЙ, позаштатний кореспондент «Молодого комуніста».

м. Кіровоград.

Спорт З телетайпної стрічки

СОФІЯ. Владимир був дебют юнацької збірної команди СРСР з футболу на міжнародному турнірі, який проходить в Болгарії. В першому матчі наші юніори перемогли команду Румунії — 3:2.

ГДАНСЬК. Радянські штангісти стали володарями «Кубка Балтики», перемігши в традиційному міжнародному турнірі.

БРОЦЛАВ. Чемпіоном Європи з мотогонок по гравію лоржжі став поляк Анджей Вигленда.

КАЛЬЯРІ. (Острів Сардинія). Десять очків з десяти можливих набрала радянська баскетболістка на другому чемпіонаті Європи для дівчат в Кальярі.

(ТАРС).

НА СТАРТІ — МОТОГОНЩИКИ

ОДЕСА, 28 серпня. (РАТАУ). Тут закінчилась особисто-командна першість України з мотогонок на Іподромі. В результаті дводенної боротьби перше командне місце зайняли гошники Харківської області, друге — Київської і третє — Львівської.

В особистому залку золоті медалі завойовали: у юнаків на мотоциклах класу 125 кубічних сантиметрів одесит Валерій Вінницький, а в чоловіків у гонках на машинах цього ж класу — киянин Іван Морданов.

У гонках на мотоциклах 175 кубічних сантиметрів кращий час показав одесит Володимир Жаболотний. Успішно провів гонку на машинах 350 кубічних сантиметрів кіровоградцев Віталій Грабовцев, який завойовував золоту медаль чемпіона.

ДРУГА ПІДРЯД



З самого ранку в редакції «Молодого комуніста» роздавались телетайпні дзвінки. Болельники запитували: «Як зіграла «Зірка»? «Зірка» програла в Миколаєві місцевій команді «Суднобудівник» з рахунком 0:4.

Як же сталося так, що, вигравши в «Суднобудівника» в першому колі 3:0, добре провівши останні п'ять матчів на своєму полі, «Зірка» раптом потерпіла таку поразку? «Зірка» в Миколаєві була безпорадною. Майже чотириста кіровоградських вболівальників, які того дня, подолавши чималу відстань, приїхали подивитися матч, повели додому гірке почуття.

Мабуть, не варто коментувати цей матч. Хіба що слід сказати, що керівництво команди цього разу пішло на дивне і незрозуміле експериментування: Кравченко, наприклад, грав попереду лінії захисту, а поруч діяли Кольцов і Архипов, які до цього разом не виступали. Білоус грав під сьомим номером, а Сучков під одинадцятим. Тренери, правда, схамулися, та було вже пізно: «Суднобудівник» вів з рахунком 2:0.

Дивує прихильників «Зірки» «хронічна хвороба», яка, як правило, супроводить її на виїздах. Можливо, футболісти на виїздах не додержуються спортивного режиму? Нам здається, що такими причинами є втрата командою почуття відповідальності, вольової витримки.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ.

ЮНІ ФУТБОЛІСТИ (1952 року народження) області республіки і міста Києва розігрують встановлений для них ЦК ЛКСМУ приз «Юність». В Донецьку, Харкові, Львові, Луцьку, Сімферополі і Кіровограді розпочалися пів-

НА ПРИЗ «ЮНІСТЬ»

фінальний змагання в зонах. В кіровоградську зону, крім господарів поля, увійшли збірні команди Києва, Вінницької і Чернігівської областей.

На кіровоградському стадіоні «Зірка» відбулося урочисте відкриття змагань.

Останній день змагань приніс перемогу київським футболістам, які з рахунком 3:1 перемогли спортсменів Чернігівки. Зустріч кіровоградців і вінничан закінчилась з рахунком 0:0.

Місця розподілились так: на першому місці м. Київ, на другому — збірна команда Кіровоградської області, на третьому — вінницькі футболісти.



Від широкого серця вітаємо з одруженням ланкову комсомольсько-молодіжної ланки сабатинського колгоспу імені ХХІІ з'їзду КПРС, Ульяновського району Галину Ніконову та шофера автопарку № 10045 цього ж району Петра Лисенка. Хай добрим життям стелиться ваш союзний шлях, хай вічним супутником у житті стане велика любов!

КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ.

Гедатор В. ПОГРІБНИЙ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ
м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.